

Ако се сжди по писанията на Ст. Поповъ, публикувани въ вестникъ „Миръ“, бр. 9919 отъ 5 августъ . . . Караджата е умрѣлъ отъ ранитѣ си въ затвора. Н. Обретеновъ, който даде двамината си братя за народната свобода, единъ отъ познавачитѣ на възстаническитѣ движения отъ онази епоха, въ кжщата на когото се съхранява черепа на Караджата, твърди, че войводата е умрѣлъ на бесилката въ Русе (вж. в. „Русенска поща“, бр. 3921 отъ 12. VIII). Твърдението на Обретенова се подкрепя и отъ споменитѣ, разказани отъ нѣкои съвременници. Така М и х. Х а д ж и К о с т о в ъ, въ споменитѣ си „Изъ миналото на гр. Русе“, 1931 г. стр. 13., пише: „Презъ 1868 година бѣхъ при Василъ Радевъ. Една сутринъ презъ дукияна мина каруца съ единъ конь. Задъ каруцата вървѣха трима, а вжтре видѣхъ да лежи прострѣнъ човѣкъ съ синджиръ на краката и белекчета на ржцетѣ. На гърдитѣ му имаше закрепенъ единъ написанъ листъ — присждата му. Той бѣше Стефанъ Караджа. Водѣха го на бесилката. Азъ не можахъ да напустна дукияна, но мои другари отъ съседнитѣ дукияни, които отидоха следъ колата, разправяха какъ е билъ обесенъ. Твърдението, че е умрѣлъ въ затвора не е вѣрно¹⁾).

¹⁾ За Стефанъ Караджа, отъ С. С. В-къ „Миръ“, бр. 11141, 11. IX. 1937.